

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Nr. 4.

15. November 1911.

2. Aargang.

Abonnenterne

bedes undskylde, at Bladet kommer nogle Dage for sent, men grundet paa Stofmangel og andre Vanskeligheder har det været os umuligt at lade det udgaa før. Vi henstiller derfor til Abonnenterne, ligesom vi har gjort før, at yde os Bidrag.

Red.

Et Par Mindeord.

Sent vil jeg glemme den Dag, da jeg først betraadte Efterslægtsselskabets Skoles Gaard, Moder havde fulgt mig op paa Skolens Kontor, og der blev jeg hentet af en Lærerinde, der fulgte mig op i min Klasse. Klokken — den Klokke, jeg gennem mange Aar har lært at holde af, og som jeg tit savner, nu da jeg ikke hører den mere — ringede — den første Time var gaaet, vi stormede ned paa Legepladsen; jeg kendte jo ikke mine Kammerater og holdt mig derfor lidt tilbage i Legen; senere paa Dagen gik det bedre, og jeg blev snart en af de værste til at fare rundt i »Tagfat« eller »Kongeløber«, og Larmen var stor. Da aabnedes et Vindue, en Lærer paabød Ro, vi blev alle

stille, og især blev jeg som ny Dreng i Skolen lidt mere ængstelig end de andre og satte mig hen paa Bænken i Midten af Gaarden. Stemmen havde gjort Indtryk paa mig; den var bydende, men alligevel ikke saa haard og befalende som jeg i første Øjeblik havde troet. Det var første og heldigvis ikke sidste Gang, jeg saa og hørte Professor Haunstrup.

Jeg glemmer aldrig Professor Haunstrup, en bedre Lærer, Ven, Beskytter og Menneskekender, end han var, finder man vanskeligt, og med Vemod tænker jeg tilbage paa den Dag, da Budskabet om hans Død naaede mig.

Da jeg saa voksede til og kom paa Pladsen med de store Dreng, saa jeg først rigtigt, hvilken Myndighed han var i Besiddelse af; det slog mig først rigtigt, da det ringede op den første Dag, jeg var paa Pladsen med de store Dreng. I samme Øjeblik, Hr. Haunstrup viste sig paa Trappen til den røde Bygning, blev der *absolut* Ro; ikke en eneste vovede at røre sig. Han oversaa alt med lynsnart Blik, og var en Dreng, som han ikke burde være, dvælede Blikket et Øjeblik ved ham, og det var nok.

Tiden gik; jeg fik selv Hr. Haunstrup til Lærer; i første Time, jeg havde ham, saa

jeg for tredje Gang hans Myndighed; der var altid Ro hos ham i Timerne, selv de værste Urostiftere vovede ikke at kny; de var bange for hans klare, ærlige og faste Blik; det var, som om han kunde se helt ned i vore Hjerter; vi frygtede ham, men vi elskede ham ogsaa.

Julen kom. Den sidste Dag før Juleferien fejredes med, at vi samledes paa Sangsalen, hver Klasse med sin Lærer. Da den sidste Klasse var paa Plads, kom Hr. Haunstrup, og i samme Nu, som han gik ind i Salen, blev der dødsstille; han gik med sin sikre spænstige Gang op til Katederet, aabnede sin Bog og ventede paa Bestyreren, der just kom ind ad Døren. Saa begyndte Hr. Haunstrup at læse op, — det var et rigtigt Juleæventyr, nydeligt og gribende læste han det for os, det gik lige ind, dybt ind i Sjælen paa os, og sent glemmer jeg det Blik, hvormed han betragtede os, da han sluttede.

Tiden gik. Vi blev mere voksne, vi begyndte at tale med Hr. Haunstrup paa en mere privat Maade, end vi gjorde i de mindste Klaser; vi mærkede, at vi i ham havde en Ven, og at vi altid kunde komme til ham, naar de var noget; man kunde tale med ham, han satte sig ind i vor Tankegang, han forstod os, og jo mere vi havde med ham at gøre, des mere holdt vi af ham.

1909 blev han Professor; jeg havde ham i en Time Dagen efter. Ingen vidste noget, han sagde ikke noget selv; Timen gik sin vante Gang, og da vi endelig fik det at vide, stod han — jeg husker tydeligt, det var i Spisefrikvarteret — paa sin elskværdige og faderlige Maade og tog mod vore Lykønskninger.

Det sidste Aar, ja, maaske de 2 sidste, havde Professor Haunstrup det ikke godt. Hans Hjerter begyndte at funktionere daarligt, og en indvendig Sygdom gærede i ham. Han stod imod; men han var træt, alle hans Anstrengelser frugtede kun lidt; Skolen kunde han ikke passe saa regelmæssigt, som han plejede, og Humøret gik ned ad Bakke, især det sidste Aar. Hans ellers saa ranke

Skikkelse begyndte at bøje sig, Gangen blev tungere, kort sagt, en stor og øjensynlig Forandring var foregaaet med Professoren, »Onkel Prof«, som vi i ældste Klasse det sidste Aar havde kaldt ham.

Den 29. Maj kom Sorgens Budskab:

»Professor Chr. Haunstrup er død.« —

Vi skulde altsaa ikke i Aar, som vi plejede, fortælle ham vore Eksamenskarakterer og modtage hans retfærdige Ros eller Dadel, og netop nu i Aar vilde vi, der sluttede af, gerne have haft et godt Ord fra ham med os ud i Livet.

Professor Haunstrup gik bort fra os, men Mindet om ham vil vi, der sluttede af i Aar, bevare og holde højt i Ære.

E. Dam.

Skolenyt.

Efter Forlydende agter man i År som Skolekomedie at opføre »Genboerne« af Hostrup.

Skoleballet vil (ligeledes efter Forlydende) blive d. 4. Marts.

Hurtig Udrykning.

Jeg stod en Aften for nogen Tid siden ovre paa Direktør Falks Redningsstation i Ny Kongensgade. — Det var lige blevet Fyraften, Klokken var altsaa lidt over seks. Mandskabet sad og røg og snakkede ude i Vagtstuen. Jeg kiggede ind i Allarmeringslokalet, og i samme Nu ringede Telefonen; den vagthavende havde grebet Hørerøret længe før, Telefonen holdt op med at kime, og jeg hørte ham sige: »Redningskorpset her,« saa kom der pludselig Fart i Manden, han noterede noget, lagde Telefonen, og nu begyndte en Mængde Klokker at ringe. Mandskabet for øjeblikkeligt op, Piberne puttedes i Lommen, og paa Direktør Falks klare Kommando blev Ambulancen og en af de bekendte røde Vogne trukket ud. Jeg havde set paa mit Ur fra det Øjeblik Al-

larmklokken lød, til Vognen drejede om Hjørnet ved Vestervoldgade. Mit Ur viste, at der var gaaet 37 Sek. Jeg gik ind i Vagtstuen og saa paa Stemplingen af Tiden, der viste, at der var gaaet 38 Sek. Det er udmærket med et saadant Kontrolur, hvor der jo ikke er Tale om at betvivle Rigtigheden. Jeg var virkelig forundret over denne store Hurtighed, men jeg blev endnu mere forundret, da der 7 Min. efter blev ringet, at den Tilskadekomne var død, og at man nu kørte ham til Lighuset. Naar man nu faar at vide, at Ulykkesstedet var Frederiksberg Runddel, saa vil man kunne forstaa, hvor flinkt og hurtigt Ambulancetoget er kommet af Sted. At Patienten døde var ikke Falks Skyld, hvad man kan forstaa af det ovennævnte; men han var død i samme Øjeblik, han kom under Vognen (De husker nok det uhyggelige Tilfælde for nogen Tid siden med den lille Dreng, der blev knust under Sporvognen). Jeg var som sagt meget forundret, og jeg glædede mig over, at vor By ejer en saadan Institution med et saadant Mandskab og en saa dygtig og samvittighedsfuld Leder som Direktør Falk.

5582.

Bjørnen paa Maskerade!

I en lille By opholdt sig i Karnevalstiden en Menageriejer. Blandt hans Dyr udmærkede en Bjørn sig, ikke alene paa Grund af Klogskab og god Dressur, men ogsaa paa Grund af, at den altid gik paa Bagbenene og i det hele taget opførte sig som et Menneske. Han havde kunnet overlade den til sig selv midt iblandt fremmede Mennesker uden at frygte et Tilbagefald af dens Vildskab.

Denne Tillid til sin Elev gav en Dag Menageriejeren Mod til at tage den med til en offentlig Maskerade. Han stak dens lodne Krop i en kunstig Bjørnehud og tog den med sig i Dansesalen.

I Begyndelsen skænkede man den ikke

mere Opmærksomhed end et Menneske i en Bjørnehud.

I Stedet for at blive forvirret i et saauvant Selskab blev Bjørnen tvertimod ret fortrolig med det, især med en Dame. Hun antog den for en Bekendt og skrev flere Navnetræk i dens Pote, som Bjørnen hverken besvarede med Nikken eller Rysten paa Hovedet. Men da dens Paatrængenhed oversteg alle Grænser, og hun forgæves havde søgt at undvige, tabte hun Taalmodigheden og sagde:

»Min Herre! Deres Opførsel er mere end blot Spøg, forskaan mig for Deres Paatrængenhed og sig mig Deres Navn, eller jeg kalder paa min Mand.«

»Hruuum, Hruuum!« brummede Bjørnen.

»Vær kun rolig,« sagde Damens Naboerke, »det er i alt Fald en Dame, en Herre vil ikke vove sligt.«

»Undskyld,« udbrød denne Dames Herre, »en Dame kan ikke frembringe en saadan Bas.« Han vendte sig nu til Bjørnen og sagde: »Nu, min Herre! Deres Opførsel er anstødelig; fjern Dem.«

»Hruuum,« svarede Bjørnen.

»Giv Dem tilkende; det er dumme Drengegreger!«

»Hruuum!«

»Forstaaer De mig ikke, eller vil De lade Deres dumme Drengegreger ride paa Deres fejge Bjørneskind?«

»Hruuum! Hruuum!«

»Jeg udfordrer Dem paa Pistoler! Nu maa De give Dem tilkende, eller De er et æreløst Menneske.«

Imidlertid var Balinspektøren kommet til og tiltalte Bjørnen:

»Min Herre! Min Pligt nøder mig til at opfordre Dem til at demaskere Dem, for at retfærdiggøre Deres Opførsel.

»Hruuum, Hruuum, Hruuum!«

»Al Spøg til Side,« sagde Balinspektøren, »De vil ikke? Saa maa jeg antage en befalende Tone. Demasker Dem!«

»Hruuum,« var Bjørnens eneste Svar.

Bjørnens Ejer søgte nu at komme sin haardt betrængte Ven til Hjælp, hvoraf dog

Følgen kun var, at han og hans Bjørn blev sat paa Porten og advaret for Gentagelse

af Experimentet.

Emmanuel.

L. L. Thranes Eftf., Klareboderne 6.

Specialitet:

Studenterhuer og Gymnasiasthuer.

Organist Julius Foss.

Klaverspil. — Musik-Teori. — Orgelspil.

Regnegade 3. Telf. Byen 1418 x.

City Selskabslokaler.

1. Kl.s Etab. for Festiviteter og Selskaber fra 4 til 400 Kuverter. Tlf. 2023.

Præmie Konkurrence.

I November Maaned afholdes den aarlige Præmiekonkurrence over de bedste Arbejder udførte med Illums »Lille Model-lør«. Der er udsat Præmier for *over 100 Kr.*

Forlang Betingelserne for Deltagelsen som udleveres gratis hos

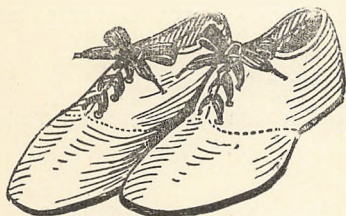
ILLUM.

Bahnsens

Specialiteter:

Lommeknive, Dolke, Sakse, Barberrekvisitter (Barbermaskiner 2 Kr.), Revolvere, Hundepistoler, Luft- Salon- og Jagtbøsser, Patroner, Sabler, Huggerekvisitter, Spejderudstyr og andre Sportsartikler. — Dirkefri Laase.

St. Kongensgade 46.

Reglementerede Gymnastik- og Sparta-

Dragter og Sko.

Leverandør til Efterslægtsselskabets Skole.

POUL HOLM

II, SILKEGADE II.

ARNOLD BUSCK

(BUSCK & WISBECH)

Bog- Papir- og Stempelhandel.

Købmagergade 49

ved Regensen.

Stort Lager af alle Skolebøger saavel danske som udenlandske.

Hurtigste Forskrivning, billigste Kurs.

NB. Regensbogen; Billigste Kollegiehefte.

20 Øre ulin. Kvart 160 Sider, lin. 22 Øre.

15 Øre ulin. Oktav 200 Sider, lin. 17 Øre

Oplysninger angående Bladet erholdes ved Henvendelse til *O. Behrens*, St. Kongensgade 79, Telefon Palæ 953. Træffes bedst mellem 5 og 7 Eftm. Søndag undt.